Een kommetje voor de regen

Ik word wakker van de regen die op het dak roffelt. Het is zaterdagochtend. *Alsjeblieft, nog even niet*, kreun ik in gedachten. Ik kruip dieper onder het dekbed en probeer het dwingende gekletter te negeren. De wind slaat tegen het raam en mijn huisje lijkt te schudden op zijn grondvesten. Dan hoor ik iets anders. Getik. Traag maar regelmatig getik. Druppels op de vloer. Toch een lekkage, denk ik boos. Ik blijf nog een paar minuten met dichtgeknepen ogen onder mijn dons liggen, maar dan geef ik het op. Ik stap uit bed en zet een kommetje onder het druppelende dak. *Regen is goed*, spreek ik mezelf toe. Dan kunnen mijn plantjes eindelijk gaan groeien en hoef ik niet meer te pompen.

Met een sprong keer ik terug naar mijn warme bed. Ik mag nog even. Drup, drup, drup klinkt het in het emaillen bakje. Uitslapen heette dat vroeger. En dan werd je geroepen en kreeg je ontbijt. Op zaterdag met croissants, verse jus en een klassiek muziekje. Mama las de krant en later, toen Ramses erbij kwam, deelden ze die en bespraken ze de artikelen met elkaar. Het leven was probleemloos.

En moet je me nu zien. Alleen in huisje 13. Soms vergeet ik dat dit een nogal bijzondere situatie is, zo druk ben ik met leven. Met *overleven* bedoel ik.

Ik zal toch echt op moeten staan, de kachel aandoen en theezetten. Ik

heb boodschappen nodig. Geld voor croissants heb ik niet, wel voor meel en gist, en dan bak ik straks brood.

Ik staar naar het dak met de houten balken en luister naar de regen. Het waait een beetje in de kamer en ik trek het dekbed tot over mijn kin. Nog héél even niet.

Boodschappenlijstje 7 april
Meel, Gist, Pasta, Uien, Lucifers, Blik tomaat

Deze maand was veel te droog. Ik maakte me echt zorgen om mijn plantjes. Vooral om de sla. Radijsjes doen het altijd, maar de sla heeft regen nodig. Ik zit voor het raam met een kop thee gezet van doorgekookt regenwater, en kijk uit over mijn tuin. De zaaibedden liggen kaal tussen hun markeerstokken. Er staan bordjes bij met namen: sla, biet, rucola, radijs. Het ziet er troosteloos uit in de regen, maar als ik goed kijk zie ik een zweem van groen. 'Elk nadeel heeft zijn voordeel,' hoor ik mezelf hardop zeggen, 'al zou het wel fijn zijn als het droog werd, want ik heb boodschappen nodig.' Ik kijk naar de grijze lucht en heb geen idee. Zal ik mijn regenkleren aandoen of eerst huiswerk maken en wachten tot later? Een normaal mens zou de Weer-app checken, maar dat kan dus niet. Ik ben geen normaal mens.

Ik smeer mijn laatste cracker, slurp van mijn thee en denk aan vroeger.

24/7

Ik leerde moestuinieren in ons kale stadstuintje in Amsterdam-West. Ramses was ermee begonnen toen hij bij ons introk, hij leerde mij schoffelen, zaaien en poten. Ik oogstte mijn eerste aardappel toen ik tien was en verwijderde dagelijks de 'dieven' uit de oksels van de tomatenplanten die wij kweekten in ons mini-kasje. Ik vond tuinieren geweldig.

Mama deed nooit dat soort dingen. Mama werkte. Ze was de slimste vrouw op aarde en zolang ik me kon herinneren loste zij problemen op. Er was niets wat zij niet kon, in mijn ogen. Ze was energiek en lang, wel 1,86 meter (jammer dat dat laatste niet erfelijk bleek te zijn, ik ben namelijk nogal klein voor mijn leeftijd), en leek nooit stil te zitten. Behalve haar werk had ze mij en papa. Maar werk ging voor. Omdat ze zo goed was in het oplossen van problemen en omdat andere mensen dat ook vonden, was ze een adviesbureau begonnen. Wat voor advies ze precies gaf wist ik niet, maar wel dat ze 24/7 bereikbaar moest zijn en dat iedereen haar altijd belde. En dan bedoel ik echt áltijd. 's Avonds, in het weekend, als we zaten te eten, op vakantie en zelfs 's nachts. Ze was vergroeid met haar telefoon en ze nam altijd op. Bereikbaarheid was haar handelsmerk. 'Met Marij de Brouwer, wat kan ik voor u doen?'

Papa trok dat niet. Papa was van de qualitytime. Hoe hij ooit verliefd heeft kunnen worden op mama begrijp ik niet. Ze waren zó verschillend. Altijd als zij wegliep tijdens het eten omdat ze gebeld werd en werk nu

eenmaal voorging, zuchtte hij. Hij had speciale zuchtrimpels die langs zijn mond naar beneden liepen en die steeds dieper werden. Als wij met zijn tweetjes achterbleven, begon het geklaag. Dat ze veel te hard werkte en dat ze haar prioriteiten niet op orde had. Dat moeders ook aandacht voor het thuisfront moeten hebben, dat het zo niet langer kon. Als mama vervolgens terugkwam van haar adviesgesprek met de klant, was papa zo boos dat hij meestal vertrok. En dan begon de klaagzang opnieuw, maar nu andersom, want mama kon er ook wat van. Dat papa ouderwets was en een vrouw wilde die thuisbleef om te zorgen, dat hij zeker zo'n truttengezin wilde dat de hele tijd 'leuke' dingen deed met elkaar, zoals spelletjes. (Daar keek ze dan heel vies bij.) Volgens mama kon Huub niet tegen zelfstandige vrouwen en daar kon zij dan weer niet tegen. Uiteindelijk gingen ze uit elkaar. Ik bleef bij mama in Amsterdam en ging om het weekend naar papa, die verhuisde naar Den Haag.

Vanaf mijn negende vormden mama en ik een superduo. Dat zei ze altijd. Zij werkte en ik leerde koken, de was doen en voor ons zorgen. Ik vond dat leuk, ik hield van koken. En als ik iets nodig had kon ik haar bellen.

Ze nam altijd op.

Roversdochter

Ik ben vernoemd naar Ronja de roversdochter. Dat boek was mama's lievelings en ze had altijd al bedacht dat haar kind Ronja zou gaan heten, óók als ik een jongen was geweest.

Voor iedereen die niet weet wie Ronja is omdat ze niet eindeloos zijn voorgelezen uit deze klassieker: *Ronja de roversdochter* is een soort sprookje waarin aardmannen en vogelheksen even aanwezig zijn als woeste rovers en dappere moeders. Astrid Lindgren is de auteur, zij heeft ook Pippi Langkous bedacht. (Ik heb dus wel een beetje geluk, stel dat ze me Pippi hadden genoemd!). Het toeval wilde dat papa net zo gek was op dit boek als mama, óók al van kinds af aan. Ze spraken vaak in een soort codetaal met elkaar. Dan hadden ze het over 'botteriken' in plaats van stomme collega's en 'lenteliederen' of 'vreugdedansen'. Als we op vakantie waren, kampeerden we in 'het bos van Mattis' en elke grot was net de Berengrot van Birk en Ronja. Op die momenten begreep ik wel waarom ze verliefd op elkaar waren geworden, want altijd als ze over dit boek praatten straalden hun ogen.

Ik groeide dus op met de verhalen van Ronja, ik kende de tekeningen uit mijn hoofd en hield van de woeste roverhoofdman Mattis en zijn vrouw Lovis. Als ik weleens klaagde over mijn geringe lengte zeiden papa en mama dat *boeken-Ronja* óók klein was en dat ik juist prima gelukt was. Ik paste bij mijn naam.

Maar af en toe werd ik er gek van. Vooral toen ze gingen scheiden en ik me soms verdrietig voelde. Te vaak gebruikten ze het boekenmeisje als voorbeeld. Jaha, ik wist het, Ronja overwon haar angsten door ze uit te dagen, Ronja was altijd vrolijk, moedig en zelfstandig. 'Denk aan Ronja,' zei mama. 'Wees mijn dappere roversdochter,' zei papa. Soms wilde ik het uitschreeuwen: IK BEN RONJA NIET!

Gelukkig vond papa snel een nieuwe vrouw. Ze heette Delphine en ze was totaal anders dan mama. Ze hield van koken, knutselen en klussen, en het huis waarin zij en papa woonden zag er altijd gezellig uit. Ze was fan van de film *Soof* (ze leek zelfs een beetje op Soof), en ze had kinderen die Rox en Mees heetten en die ietsje ouder waren dan ik. (Het was een tweeling.) Voor hen had ze themakamers gemaakt. Rox had een *Hunger Games*-kamer met een symbool van de spotgaai op de muur en Mees een *Fortnite*-kamer met zijn bed als eiland. Ik was stikjaloers op die kamers. Tegen mij was Delphine ook lief. Ze leerde mij om mijn haren in te vlechten en als ik in het weekend kwam bakten we vaak taarten. Bij Delphine werd papa weer blij.

Het was uiteindelijk dus beter voor iedereen, zei mama altijd.

Nou, dat kon ze wel zeggen, maar dat gaat nu niet meer op. Nu zit ik hier en is zij raar, of ziek, of wappie. En ik mag niks aan papa vertellen.

Parijs

Mijn regenwaterthee is op en het is nog steeds rotweer. Daarom besluit ik toch huiswerk te gaan maken. Ik ruim de tafel leeg en pak mijn laptop, kopieën en schrift. Voor Nederlands moeten we een artikel schrijven over een onderwerp dat je interessant vindt. Mijn onderwerp is 'zelfvoorzienend leven'. Er blijken namelijk mensen te zijn die wel op een kloppende manier een offgrid-bestaan leiden. Die gebruikmaken van een zogenaamd circulair systeem en niet aangesloten zijn op gas, elektriciteit, riool of water. 'Maar die hebben dus wél gas, elektriciteit, riool en water!' zeg ik luid. Mijn stem klinkt boos en hol in het stille huisje. Ik praat veel te veel hardop, constateer ik voor de honderdste keer. 'En ik heb het verdomme koud!' Ook hardop.

Ik zet de kachel hoger. Wat kan mij het schelen, de maand is bijna voorbij en morgen krijg ik een nieuwe gasfles van Ramses. Kou is klote, dat heb ik wel ervaren de laatste maanden.

Als ik klaar ben met de inleiding gaat mijn telefoon. Het is papa. Even aarzel ik of ik op zal nemen.

'Dag pap.'

'Dag roversdochter. Hoe gaat het?'

'Goed.' Ik hoor mezelf proberen. 'Ik ben bezig met Nederlands.'

'Zo, zo. Dat is netjes op zaterdag. Moet je niet afspreken met vriendinnen?' Hij lacht.

'Nee.'

'Jammer dat ons weekend niet door kon gaan. Wij zitten nu in Parijs. Ik dacht, ik bel je even. Het is hier heerlijk.'

'Fijn voor jullie.' Ik loop naar het raam. 'Hier regent het.'

Terwijl ik mijn voorhoofd tegen het koude glas druk en naar de troosteloze tuin staar, luister ik naar papa's verhalen over Parijs. Ze zijn net met een boot geweest, over de Seine. 'Delphine is even naar wat winkels met Mees en Rox. Het is natuurlijk hun verjaardagsweekend. Daarom kon ik jou bellen. Ik zit op een terrasje en ik mis je.'

'Ik mis jou ook.'

'Als jij zestien wordt, gaan we ook naar Parijs.'

'Dat weet ik.'

'Nog een jaar.'

'Rúím een jaar.'

'De tijd vliegt, lieverd, en ik dacht, ik zeg het tóch nog een keer. Iedereen komt aan de beurt en jij bent net zo belangrijk als de tweeling.'

'Ja pap.'

'Alles goed met Ramses en Marij?'

'Alles helemaal goed.'

'O, daar komen ze aan. Lieverd, ik moet ophangen. Tot snel. Kussen.'

'Dag pap. Kus.'

Als ik het gesprek wegdruk voel ik me extra alleen in mijn lege huisje. Ik zucht. 'Kom op, Ron. Niet zeiken nou.' Inmiddels is het warm geworden, dus zet ik de kachel helemaal uit. Ik baal. Stomme papa, ik was net zo lekker aan het werk. Nu schieten er weer allemaal gedachten door me heen waar ik geen zin in heb. Rox en Mees in Parijs, shoppen met Delphine, gezellig op een terrasje…

Ik ga verder met mijn artikel. De research heb ik op school gedaan, want daar kan ik online. Ik heb alles uitgeprint en gelukkig raak ik snel verdiept in een verhaal over waterzuiveringsinstallaties. Het blijkt dus dat

je regenwater ook kunt zuiveren met speciale planten. Het is een heel proces maar uiteindelijk heb je drinkwater, vrij van bacteriën en smaakjes. En dan kun je tenminste douchen en doortrekken in plaats van je poep en plas wegspoelen met een emmer drab uit de sloot.

Ineens schiet me iets te binnen. Ik pak mijn boodschappenlijstje en schrijf:

Boodschappenlijstje 7 april
Meel, Gist, Pasta, Uien, Lucifers, Blik tomaat, Water!!!!

Was ik het belangrijkste bijna vergeten.